

— ΘΕΑΤΡΟΝ Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Τὴν Δευτέραν τὸ θάτρον τῆς κυρίας Μαρίκας Κοτοπούλη είχε τὴν ἀτησίαν ἀρτήν του. Ἡ μαγάλη μας τραγωδὸς ἔδιδε τὴν τιμητικήν της παράστασιν, ἡ ὁποία διὰ τοὺς Ἀθηναίους σημαίνει εὐχαιρίαν πρὸς ἀπότισιν φόρου τιμῆς πρὸς τὴν Τάγην.

Ἐγουν γραφῆ τόσοι ὄμνοι, τόσα ωραῖα ψυχολογικὰ τῆς τάχυνης τῆς καὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς, τόσα, ποὺ ἂν συνεκεντροῦντο εἰς τόμον, ἀσφαλῶς θὰ ἀποτελοῦσαν τὰς ωραιοτέρας σελίδας τῆς ἐλληνικῆς λογοτεχνίας.

Ο, τι καὶ ἂν γραφῆ σήμερος, δὲν θὰ προσθέσῃ τίποτε εἰς τὴν αἴγλην τῆς μεγάλης αὐτῆς φυσιογνωμίας, ποὺ τὸ ὄνομά της ἀνήκει πλέον εἰς τὴν ιστορίαν τῆς πατρίδος μας, εἰς τὴν ιστορίαν τοῦ παγκοσμίου θεάτρου.

Ἐφέτος ἡ κυρία Μαρίκα Κοτοπούλη ἔδωσε τὴν τιμητικήν της μὲ τὸ τελευταῖον τρίπρακτον δρᾶμα τοῦ Ἀνρύ Μπατάγη «Ἡ στοργή».

Εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ δυνατὰ ἔργα τοῦ πρὸ διετίκης ἀποθανόντος Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ καλλίτερον τῆς σπουδρινῆς γελλίκης θεατρικῆς πραγματικῆς.

Τὴν «Στοργὴν» ὁ Μπατάγη τὴν ἔγραψε διὰ τὴν Γαλλίδα ἡθοποιὸν κυρίαν Ὑδών ντὲ Μπρεί, μὲ τὴν ὥσπειαν ἔζησε τὰ τελευταῖα γρόνια τῆς ζωῆς του. Ἡταν ἡ γυναῖκα ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε τὸν μεγαλείτερον ἔρωτα, ποὺ ἔγινεν ἡ ἀρρεαμή νὰ γράψῃ τὰ καλλίτερα ἔργα, καὶ ποὺ τώρα ζῇ μὲ τὴν ἀνάμνησιν ἔκεινου καὶ μὲ τὴν ίκανοποίησιν νὰ ἔργηνεύῃ τοὺς μεγάλους φόλους τῶν ἔργων του.

Βέβαια ἡ κυρία ντὲ Μπραὶ είναι μεγάλη ἡθοποιός, καὶ οἱ ρόλοι τοὺς ὅποιους παῖςει είναι ιδικοὶ τῆς, είναι ἡ ίδια τῆς σχεδὸν ζωή. Είναι ἐπόμενον ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς είναι μεγάλη καὶ οἱ Παριζιένοι, είναι φυσικόν, νὰ δακρύζουν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τῆς δημιουργίας της. Ποιὸς δύμας είδε τὴν Μαρέλα Κοτοπούλη στὸν ίδιον ρόλον τῆς Μάρθας Ντελλιέρ, καὶ δὲν ἔκαμε τὴν σκέψιν, ὅτι καυπίζει ἡθοποιὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φύσῃ στὸ ὑφος τῆς τάχυνης τῆς; Ἡ καλλιτέχνης μας ἡτο ὑπέροχος εἰς ὅλας τὰς δραματικὰς σκηνὰς τοῦ ἔργου. Ἐπιδόπιστε φίγη, συγκινήσεως εἰς τὸ κοινόν, τὸ ὅποιον κατεγαιορχότησεν ἔξαλλον ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν τὴν ἀρθριστον καλλιτέχνιδα.

Εἰς τὴν «Στοργήν» του ὁ Μπατάϊγ ἡθελησε νὰ πῆ πώς τὸ αἰσθημα τῆς στοργῆς είναι ἀπένω ἀπὸ κάθε ἄλλο αἰσθημα, γιατὶ ἡ στοργή ζῇ μέσα σὲ κάθε ἀνθρώπινη ψυχή, καὶ πώς στὸ τέλος, δταν κι' αὐτὸς ὁ ἔρωτας πεθάνῃ, ἀπομένει αὐτή. Μὲ τάχυη ἀλτηθινοῦ μαέστρου ἀνταλύει, ψυχολογικά, τὴν πιὸ σλυτεινή φάση τῆς αἰωνίας διαιμάγης τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς σαρκός, τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ πνεύματος. Ἀρχίζει τὸ ἔργον του μὲ τὴν τοελλή χαρὰ τῆς ἀγάπης καὶ τὸ τελειώνει μέσα στὴ σοβαρή γιλήνη τῆς καθησυχασμένης καρδιᾶς, ἀφοῦ ἐπέρχεται ὅλην τὴν τριχυμίαν τοῦ ἔρωτικοῦ πάθους καὶ ἀφοῦ ἄγγισε ὅλες τῆς χορδὲς τοῦ ἀνθρώπινου πόνου.

Εἰς τὸ ἔργον αὐτό, κοντά εἰς τὴν κυρίαν Μ. Κοτοπούλη, δλοι οἱ ἡθοποιοὶ ἐπακέντην τελείως καλά. Ὁ κ. Μυράτ, εἰς τὸν πρωταργωνιστοῦντα ρόλον είχε μίαν ὥρασίαν δημιουργίαν. Ὁ νεαρὸς Μυράτ, οἶδε, εἰς τὸν σύντομον ἄλλὰ δυσχολώτατον ρόλον τοῦ Ντ' Ἀμπλεγκούρ, ἔκαμεν ἀλτηθινὰ θαύματα. Ὁ κ. Μινιωτῆς, τὸν ὅποιον ἀλάχιστα είδαμεν ἐφέτος, ἡτο μία λαλή, ἀρμονική νότα εἰς τὸ σύνολον. Ὁ νέος αὐτὸς καλλιτέχνης παρουσιάζει ὅλα τὰ προσόντω ἐνὸς καλοῦ ἡθοποιοῦ. Δεδομένου δὲ ὅτι κατέχει ὅχι συνήθη μόρφωσιν, ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃ μίαν εύτυχη ἔξελιξιν. Ὁ κ. Γληνός, δπως πάντα, καλός. Ἀπέδωσε μὲ ἔξαιρετικὴν τέχνην τὸν ρόλον τοῦ Μπαρνάκ, πολὺ ψυχολογημένα, μὲ τὴν συγκρατημόντην ἀγάπην του, τὴν σοβαρότητά του καὶ τὴν ἐπιβολήν του. Ὁ κ. Ἀποστολίδης, ποὺ ἔχει τόσες λαμπρές ἐπιτυχίες εἰς τὴν σταθιοδοσίαν του προσέθεσεν ἀκόμη μίαν μὲ τὸν ρόλον τοῦ Σερζύλ. Ὁ κ. Βολάνης, είχε μίαν ὥρασίαν ἐμφάνισιν. Τοῦ ἐπήγαινεν ἔξαιρετικῶς καλά ὁ ρόλος καὶ τὸν ἀπέδωσε μὲ πολὺ κέφι. Ὡς Λεγχραντέ θαυμάσιος ὁ κ. Βλαχόπουλος. Είχε τὴν εὔσυνειδησίαν ποὺ τὸν γα-

ρραχτηρίζει πάντοτε και έδωσεν ένα τέλειον τύπον
άρρωστωμάνου φίλου.

"Όλες οι χωρίες τοῦ θιάσου πολὺ χαλαροί. Ή χυ-
ρία Φωτεινή Λουή έλαυψε μὲ τὴν ὡμορφιά της
και τὴν θαυμασίαν τουαλέτταν της, που ὀφείλεται
εἰς τὴν δημιουργικότητα τοῦ καλλιτεχνικοῦ οίκου
τῆς χωρίας Κ. Παπαστεφάνου. Έπίσης ώραιά ἡ
ἀμφιέσσις τῆς χωρίας Αυγλίας Λογοθετίδου. Ή δε-
σποινίς Αγγελική Κοτυάλη έδωσεν ὅτι καλλίτερον
είχεν ἀπὸ τὴν δοκιμασμένην τάχυνην της. Πολὺ λα-
λὴ και ἡ χωρία Βασιλειάδου.

Αἱ αμφιέσσις τῆς χωρίας Μαρίκας Κοτοκούλη,
τελευταία μοντέλα τῆς Παρισινῆς μόδας, ηρεσσαν
ὑπερβολικά. Ιδίως τῆς α' και τῆς β' ποάξεως
δύο τουαλέττες τῆς Ντρεκόλλ, είναι ἀληθινὰ ἀρι-
στουργήματα.